لنډه کیسه
رنډۍ
Ketabton.com
لیکوال : افتخارالله افتخار

(c) ketabton.com: The Digital Library

《 بِسْمِ اللَّـهِ الرَّحْمَـٰنِ الرَّحِيمِ 》

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب پېژنده

نوم رنډۍ / لنډه کيسه

ليکوال افتخارالله افتخار

ايډيټ ا.ر افتخار

کمپوز ا.ر افتخار

پښتۍ ډيزاين ا.ر افتخار

تاريخ ۵ / ۰۴ / ۱۴۰۲

چينل https://t.me/Aftekharullah_Aftekhar

فسبوک Aftekharullah Aftekhar

واټساف 00989908400450

په خپل نوم د خپرولو حق هيڅوک نه لري. حقوق له ليکوال سره خوندي دي

زما نشرې شوې کيسې

۱سپيڅلې ښځه / لنډه کيسه

۲ ماته منظوره ده / لنډه کيسه

۳ د ښځې خور سره / لنډه کيسه

۴ رنډۍ / همدا اثر

هيره دې نه وي چې دا ټولې کيسې د Aftekharullah Aftekhar په ټلګرام کې موندلی شئ، بلکل پري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالی

(هاغو ژونديو ته چې د محبت په نوم وژل شوي
او اوس هــم د مينې ترانې پـــه لــوړ غږ وايي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپلې خبرې

که په دې طمعه ناست يې چې يو وخت به هر څه ښه شي نو همدا اوس پاڅه، ځکه که هر څه خپله سميدای شوای نو حرکت د څه لپاره دی؟ موخه مې دا ده چې تر کومه به پلار، ورونه د لور او خور حقونه د فرش لاندې کړي؟ پښتونو! که مينه کول درته د جونو جرم ښکاري؟ دا هم جرم دی. نه ورته غوږ ږدئ او نه يې اورئ. همدارنګه د پښتو په بالښت ډېره ووهه او د اسلام کتاب مطالعه کړه. چاته چې رب تعالی د خوښې اختيار ورکړي نو دې کې به ډېر حکمتونه وي. بس کړه، له دې بې ځايه پښتو او غيرت نه تير شه چې سبا پکې لور او خور ښځه **رنډۍ** جوړېږي. په دې زه او ته ملامت يو. راځئ چې له خور او لور نه د هغي د رشتې خوښه انتخاب واورو. دا دې ګاونډی نه، ستا لور او خور ده. په ډاډه زړه ورسره وغږېږه او وايې وره چې راتلونکې کې نه ته پښيمانه شې او نه لور او خور.

دا کيسه به تاسې ته خپله وغږيږي چې حقيقت څه دی او څه څه ګټې لري. ډاډه يم چې ما به د نوم انتخاب کې زياتی نه وي کړی، که مې تولنه کې دا کيسي نه پيدا کيدې نو ما به داسې قلم نه روانوله. منم چې د رنډيو واقعي کمې دي خو که پام وکو له ځاځکې ځاځکې باران جوړيږي. راځئ چې د دې باران لپاره د امن چتر په سر ودرو لکه څنګه چې زوی انتخاب اورو منو، داسې که د لور او د خور نه منو، بايد وايې ورو او پريکړې ته يې احترام ولرو. ژوند دلته بيا نه راګرځي. هر کس بايد خپله مينه خپل حق ترلاسه کړي.

خبرې نه اوږدووم خو که کيسه کې کومه تيروتنه شوې وه، د يو کوچني ورور په حيث راته ښښنه او په ګوته کړئ. زه ستاسې نظريو ته احترام لرم.

دا تاسې او دا رنډۍ لنډه کيسه...

ستاسې

(c) ketabton.com: The Digital Library

افتخارالله افتخار

پيل

د شهادت په ګوته يې پياله د کونډې په زريعه تاووله يو دم يې په ورغوي د پيالې ساه بنده کړه.

عصمت ته يې مخ کړ.

-زه يو نظر لرم!

عصمت له غړپ ورسته پياله لاس کې ونيوله د اوريدو لپاره يې وريځې تندې ته وخوځولې

جواد خبرې پيل کړې پيالې ساه واخيسته

ـ ګوره اول مې واوره بيا ورسته را غبرګه زه وايم د اسد د پام بدلولو لپاره هغه بايد رنډی ته بوځو کيدای شي له مينې يې زړه تور شي او نور به داسې سربداله نه ګرځي. يار! وخت ډير وشو دا دې کال ته نږدې ده چې مينه يې واده شوې او هغه ورځ تر بلې خرابيږي کوم څه نه و چې مونږ د اسد لپاره ونه کړل وګوره اته نهه مياشتې کيږي چې د ښار هر پارک، کوڅه پرې ګورو خو تاثير يې پرې ونه کړ اوس ته ووايه؟

عصمت لنډ ځواب ورکړ.

ـ ډير چټي فکر دې کړی!

بيا يې پاتې پياله خولې ته پورته کړه له غړپ ورسته يې په اشاره ورته وويل چې ځانله پياله ډکه کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

جواد بيا د پيالي خوله بنده کړه شيبه ورسته يې له خپلې مخې يو څنګ ته وخوروله.

- همدا ځای دې نښه وي ما په نن زمانه کې داسي مېين نه دي ليدلي او که په اسد څه وشو بيا ته له مانه خفه نشي هو...

عصمت را نيغ شو خو خبرو کې جدي ښکارېده.

- يار ته څه په ګډو وډو سر يې. ولي اسد يواځې ستا ملګرى دی؟ او بيا ته ملا ته د شرابو ست کوي هغه د عاشقی تر څنګ يو ايمانداره ځوان دی که زه يې ومنم هغه يې نه مني. پوهېږم چې د هغې جدايي زپوولی خو څه وکړو مونږ ټولي هڅي وکړې آن وګوره ښار ته مو راوست دلته مي خپله حجره کې ديره کړ شپه او ورځ يې د پام بدلولو په هڅه کې يو اوس هم زه ملامت يم!؟

- چغې مه وهه زه درته همدا خبره کوم زنا داسي عمل دې چې د انسان له بدن نه د ميني ټوله نشه اوباسي. زه وايم چې دا مينه يې له دماغو والوزي او مونږ ته پخوانی اسد په لاس راشي.

- خو يار دا ستره ګناه ده که دا کار هغه وکړي ګناه کې مونږ هم ورسره شريکان يو.

جواد پوی شو چې دا يې راسره مني.

- په مينه کې ټينګار زمونږ ځواک نه بلکې مونږ کمزوري ښايي. اسد کمزوری شوی اوس به مو هره خبره مني.

خالي پياله يې تر پټنوسه نږدې کړه ډډ بالښت ته عصمت تکيه شو.

- وبه ګورو نن شپه يې سر درد کاوه ځکه مې حجره کې ځانله پرېښود مونږ خو ټوله شپه په موبايل مصروف مخلوق يو کله يو سره غږيږو کله بل سره ځکه ستا خواته راغلم.

له يو څه بحث ورسته دواړو په موبايل کې سترګي ښخې کړې.

شپې ورځې ته ښه راغلاست وويل او خپله په مخه لاړه...

د سهار شين چای څکلو ورسته په بېګانی موضوع سره بيا وغږيدل جواد ورته وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما بیګا شرف ته مسج کړی و. نمبر یې راليږلی اوس به ورته زنګ ووهم. دوهم زنګ جواب شو، له سلام کلام ورسته خبرې ته راغلل.

ـ څو کسه یاست؟

ـ اغه مونږ خو درې کسه یو خو کار یو کوي.

ـ ماته څه مشکل نشته. نوی شی دی، خوشحاله به مو کړي.

ـ ښه، ښه ادرس راکړئ؟

ـ ادرس اسانه دی خو د یو پروګرام څلور زره اخلم خبر ښه وي چې بیا دلته شور نه منم.

ـ اغه سمه ده مشکل نه لرو.

ـ هه ادرس واخله د...

ـ سمه ده بیا درته زنګ کو.

اړیکه یې پرې کړه خو عصمت خندا ونیو جواد هم ورسره ملګرتیا وکړه ښه شیبه یې پرې ګپ جوړ کړ، ورسته روان شول.

لس دقیقې بعد اسد ته ورسیدل. د عصمت کوچنې ورور د چایو لوښي تولول. شیبه ورسته له حجرې ووت. له ښه راغلاست ورسته دواړه د اسد خواته کیناستل اسد په خپلو وریښمنو ویښتو کې ګوتې پورته تیرې کړې، غټې سترګې چې لاندې حلقې یې سرې معلومیدې. دوی دواړو ته یې په خوږ نظر وکتل ښکلی مخ یې مسکا معاصره کړ په کرار وغږید:

څنګه یاست زما محافظانو بیا مې کوم خوا وړې که څنګه او پوهیږئ بیګاه خوب کې هغه د خدای په قدرت جوړه شوی نبیه ...

جواد یې خبره غوڅه کړه پوهیده چې دا بیا د سیلاب او د هغې کیسه کوي.

ـ اسده ګوره مونږ نن تا داسې ځای له بوځو چې تا یې تر اوسه فکر هم نه دی کړی!

اسد له خندا سره نیم وخځیده.

ـ لکه چې زندان له مې بیا یئ ها؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

درى وارو وخندل، عصمت ديوال ته ډډه شو.

ـ نه ياره له دې هم بدتر دی خو ستا لپاره ښه دی زمونږ په فکر!

ـ يارانو ما د ژوند خوږو سره خدای په اماني کړې اوس زه له دوزخه هم نه يريږم!

جواد پوه شو چې دا اوس زمونږ د يارئ په نشه کې غړيږي خو بايد خلاصه ورته ووايم عصمت ته يې اشاره وکړه او د نه کولو خبره يې د ژبې سر ته راوسته او کرار يې پوکی ورکړ.

ـ اسده دا ځل مونږ تا د يوې رنډئ خواته بيايو!

همدومره يې وويل خو د مخ رنګ يې وتښتيد، نور د ويلو ځواک يې نه درلود.

هغه د لاس ګوتمي سره مشغول و، پرته له دې چې په قهر شي او يا ورته وګوري په ارام يې لنډه جمله بيان کړه.

ـ مينه بايد نيکمرغي راولي نه ناروغي.

جواد ته خو دې خبرې مرګ ورکه خو عصمت ځان رانيغ کړ.

ـ منم چې دا لار غلطه ده خو ستا د وياړ لپاره وايو ته بايد خوشحاله اووسې.

اسد له ګوتمي سره لوبې کول پريښود، بره يې ورته وکتل.

ـ د وياړ ورځ كه يوه ورځ وي خو د بې نومی له سلو کالو ژونده غوره ده، ته چې څه ته د وياړ په نظر ګورې هغه وياړ نه دی. ورور‌ه بد نامي او بد نومي ده هم دلته او هم هلته. د شهادت ګوته يې پورته ونيوه.

دا چې جواد يې د راضي کولو ژمنه کړې وه، ځان کې يې بيا قوت راپيدا کړ خو بل ډول وغړيد سره د غوسې.

ـ اسده! كه راسره لاړ نشوې، قسم دی چې ټول عمر دې ونه ښنم او نه به درسره وخاندم ما هم مړ وبوله.

اسد په لومړي ځل دومره لويه خبره واوريده. د دوی په يارانه کې تر اوسه داسې نه و شوي چې يو بل دې په معمولي خبره خفه کړي. دا نو ورته ګرانه تماميده

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه چې کتل يې دوى ماسره ځومره خفه دې اوس دا ناروا هم زما لپاره کوي زه د خپلې مينې ګناهګار يم.

ـ سمه ده شور مه جوړوه !ځم درسره.

دواړو ترې غيږ په يوه خندا تاؤ کړه.

درې واړو په ځان ګوتې ووهلې خو اسد دومره خيال د ځان ونه که شيبه ورسته د جواد په موټر کې راغلى بيرته سپاره شو او د رنډۍ مالک ته يې زنګ ووهه چې زمونږ تر تګ او راتګ پورې بايد هيڅوک نه وي، مونږ در روان يو. دا چې د رنډۍ مالک د پيسو اوريدلي وو، په خلاصه سينه يې ورته ښه وکړه.

نن چې په اسد کوم قيامت راتلونکى دى، هيڅوک نه پوهيدل. د ښار ګڼه ګوڼه مخ په زياتيدو وه ، خاموشي د ښپو لاندې کيده.

موټر په سراى کې ودريد. درى واړو ځانونه عجيب احساسول، لويه وجه دا وه چې دا قدم ورته لومړى و.

د ادرس سره سم مخته تللي و، د ښار لړې ښندې ته خام او پښو کوړونو کوڅه کې يې د يو کور ور ته ځو ضربې ورکړې، ور زر خلاص شو. مخکې له ښه راغلاسته يې په کور ننويستل، د رنډۍ مالک له وره کوڅه کې سر ښکته پورته تاو کړ، زر شاته شو، دروازه يې بنده کړه او همدلته لنډې کوټې ته يې دننه کړل. دا کور ډير پراخه نه و خو دوه کوټې يې عمومي دراوزې ته مخامخ لړې ځنګ ته پرتې وې او دا يوه د دروازې سره بيخې جوخته تقريباً تر منځ يې اووه متره صاف دالان يې لره. کوټه کې درې کسه خاموش او يو غريده خبرې يې دوى ته ډيرې عجيبې او نوې ښکاريدې. اسد سر ټيټ اچولى و، جواد وويل:

مونږ ته يې څه چې پيغله او دې کار سره نوى ده زمونږ دا يو ملګرى لږ د زړه بيمار دى بس دا مو راوستى سړيه باقي مونږ دوه دا کار نه کوو هو د رنډۍ مالک د لاس په خوځولو قناعت ښوونکى و غږيده.

ـ تاسې له ځانه ليوني مه جوړوئ داسې جينۍ په ټول ښار کې نه پيدا کيږې يو خوا ښايسته او بل خوا ډيره نرمه ده زه خو وايم په وار وار ورځئ سبا به ارمان کوئ خو بيا داسې شى نه ميلاويږې...

عصمت يې خبرې ونيولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ګوره مونږ وايو چې يو کس دی بس يو دی. ته اوس د پيسو لپاره راته د غر نه غوښنه مه جوړوه!

ـ سمه ده خو تاسې په باغ تيريږئ او منې نه خورئ. بيا داسې وکړئ زه د يو پروګرام څلور زره اخلم .پيسې راکوه او ملګری مو ورلېږئ هغه ستاسې شی اماده دی.

جواد زر جيب ته لاس کړ، له بټوې يې غټ لوټونه جلا او سرې ته يې لاس کې کيښودل.

سړی مسکی شو، نوې لوټونه يې له نظره تير کړل، اسد ته يې وويل:

-ورځه ځوانه او د ځوانۍ مستې دې وباسه!

اسد ملګرو ته وکتل.

هغوی د سترګو په اشاره ورته وويل چې ورځه!

د رنډۍ مالک کړکۍ ته مخ کړ:

-هه هاغه مخامخ کوټه ده ورځه ورځه ښه داده.

اسد ورته بد بد وکتل، ملګرو يې ديکه کړه:

-ورځه کنه څله ناست يې!

له کړې ژمنې په شا کيدلی نشو مات مات پورته شو د کوټې له وره په وتو و چې عصمت د رنډۍ مالک ته وويل:

که هر څومره وخت يې نيوه مزاهمت به ورته نه کوئ زه د هر ساعت دوه زره درکوم.

هغې ورته په سينه غبرګ لاسونه کيښودل.

اسد له کوټې بهر څو نا زړه کرار کرار قدمونه واخيستل مخامخ کړکۍ نه پرې د ولاړې پيغلې نظر ولړيد د بدن وينه يې ګرمه شوه د زړه زربان يې ان په خپله اوريدل د سترګو اوښکو يې ځان لويدو ته اماده کړ. يو قدم شاته لاړه غبرګ لاسونه يې خولې ته يوړل او کلکه يې بنده کړه پوهيدله چې چيغې مې تر اووم اسمانه رسې غاښونه لکه ماشوم چې يخ ووهې داسې کړسيدل په زړه يې څه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوج شو غوښتل يې را بهر يې کړي په اوښکو لامده لاسونه يې له خولې جلا کړل په بنده بنده ژبه ګويا شوه:

خدايه مينه مينـه په داسې ځاى کې وينم

چې کتل يې راتـه ډير ښکاري بې خونده

را روان کس نه هماغلته ساه واخلــــه

يا خو ما کړه له دې ژوند نــه بې ژونده

اسد د انګړ منځ ته راورسيد، جينۍ يو دم منډه کړه، کړکۍ پرده خوره شوه، ور يې بند کړ، شاته راغله، پرده يې ونيوه ،له کړکۍ يې بيا بهر وکتل. اسد را نږدې کيدو کې و، د الماري تر څنګ په سينګار ميز پروت د ميوو رقاب تر څنګ يې چاقو ته پام شو. تيزه تاوه شوه چاقو يې را پورته کړ څوکه يې اسمان په طرف سترګو ته يې نيغ ونيو اسد دروازې ته ودريد خو زړه يې نه کيده چې دروازه ووهي!

د جينۍ خبرې قاتلانه شوې، اوښکې يې په ورغوي پاکې کړې، لاس يې د تشې نه په لاندې برخه راښکه ،چاقو ته مخاطب شوه:

په ياد ولره که اسد زما غوښتونکى شو نو ته ځان کې د حضرت ابراهيم د چړې خوى پيدا نه کړې بايد چټک کار وکړې، يو به ختمن له منځه وړې.

له دى سره دروازې يوه کراره ضربه وخوړه.

د جينۍ د سترګو ګاتې د دروازې طرف ته تاؤ شول بيرته يې لاندې رقابى ته کږې کړې. لاسونه يې ښکته شو. د مالګې له کوتې يې سر جلا، بيا يې ټول پياله کې خالي کړ. پياله دوه ګوتې مالګې ونيوه، له جيک نه يې پکې اوبه واچولې. دا ځل پياله پوره ډکه شوه.

دروازه کرار وټکيده، جينۍ شاته وکتل بيا يې اوتر پياله کې چاقو ښخ کړ، حرکت يې ورکه. اوبه او مالګه يې سره يو کړه ،پياله يې خولې ته پورته کړه، بې له دمې يې پياله خوله کې خالي کړه. سخته وتوخيده خو په خوله يې لاس کېښود چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غږ بهر ونه وځي. د سینګار میز هنداري کې يې ځانته وکتل پوښتنه يې ورځخه وکړه:

-باید غږ کې مې تغیر راشي !

ربښتیا هم غږ يې ډډ شوی وو لکه ستونی يې چې پاره پاره کړی وي.

زړه کې خوښه شوه خو ظاهرً نه معلومیده. سمدستي يې له خپل ځادره کلک تمبوزک وواهه، چاقو يې انتخاب ځای کې کیښود، اوښکې يې پاکې کړې، مخ يې دروازې طرف ته کړ لکه دوزخ ته چې روانه وي. دومره نا زړه دروازې ته نږدې شوه ،کونده يې لاندې کش کړه، ور خلاص شو، بیرته په شا لاړه. دیوال سره پروت چیرکټ ته په فاصله کې مخامخ ودریده، زړه يې زیات درزیده، لاس يې پرې کیښود.

د دروازې اوار کرسار شو. اسد بوټونه وښکل، کوټې ته داخل ننوت خو بره يې نه کتل. جینۍ له موقعې ګټه واخیسته تیزه لاړه د ور کونده يې بیرته بره ور ورسته ،راتاوه شوه خپل ځای کې ودریده. اسد ډیر شرم محسوساوه. همدلته ودرید.

له خولې يې کوم حرف نه واته جینۍ ورته د ناستې اشاره وکړه تاؤ شو چیرکټ کې کیناست نظر يې فرش کې ونښلو خبرې يې پیل کړې:

هیله ده تاسې خفه نشئ. زه ملګرو دلته په زور او مجبوری راوستی یم. زما د کار سره هیڅ زړه نه لرې او نه تاسې ته ګوټې در وړم. تاسې ارامه اوسئ.

جینۍ ارامه ساه واخیسته خو د اسد غږ پسې لیونی وه ډیر خوږ پرې لږیده. په سترګو کې ډنډ اوښکې يې بیا د ځادر په څوکه پاکې کړې. غوښتل يې چې ورمنده کړي او کلک يې غیږ کې ونیسي خو داسې يې نشو کولای. اسد د پخوا غوندې تازه نه ښکاریده ډیر بدلون يې کړی.

جینۍ رقابې له پام شو، ور لنډه شوه، را اوچت يې کړ. د اسد څنګ ته يې په چیرکټ کیښود. په پره پره غږ يې وویل:

-دا واخله وخوره!

اسد منو او مالټو ته وکتل سر يې وخوځاوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

-نه يې خورم مننه.

د جينۍ له خولې ناڅاپه ووتل:

-اوهو ستا خو منې خوښيږي کنه څنګه يې نه خورې؟

اسد جټکه وخوړه، جينۍ په کړې خبره پښيمانه شوه. بيا يې اوږده کړه:

- مطلب مې نن سبا ځوانان منې ډېرې خوښوي.

- هو ما هم خوښولې خو اوس مې عادتونه بدل کړي.

جينۍ په فرش ګونډې ووهلې په خپلو پوندو ورته مخامخ کيناسته.

- ولې دې عادتونه بدل کړي؟ ته ځوان يې پس له ماتې بايد بيا ځان جوړ کړې د پخوا په شان.

- ستا خبره سمه ده خو زړه چې مات شي د پخوا په شان نه جوړيږي.

جينۍ ځان ناخبره واچو.

- تاسې په مينه کې ناکام شوي ياست؟

- په مينه کې ناکام که بيا امتحان ورکړي، کاميابيږي خو ما هغه او هغې زه بايللي يم او د بايلاتو لپاره بيا امتحان نشته.

جينۍ يې څيره کې سترګې داسې ښخې کړې وې لکه څه چې پکې ترې ورک وي. سرې شونډې يې د تبوزک لاندې وخوځيدې:

- هغه کم بخته جينۍ څوک وه؟

په داسې حال کې چې اسد له خپلو ګوتو سره مصروف وو، په ډک زړه يې کيسه پيل کړه:

يوه د جنت مرغۍ، د کوهي قاف ښاپيرۍ، زما د مينې ليونۍ او د ځمکې سپوږمۍ وه. هغه شاعره نه وه خو ځينې وخت د حالاتو په کتو يې له خولې بيتونه وتل. مونږ سره نږدې له اووه کالو يو بل پيژندل باور وکه د پيغلو ډله پرې ښکلې ښکاريده. د هغې غږ مې په ډک شور کې پيژانده. د خوند خبره دا وه چې ګاونډۍ مې وه. زما له خاطره به کومې بهانې نه وې چې دې به کور کې جوړولې تر څو ما ووينې. په کومه ورځ به مو چې يو بل ونه ليدل ،مونږ ته خوب نه راتله تر

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغې چې سبا به مو ختمن لیدل کول .زمونږ په مینه تنها زمونږ کورنۍ نه، چارچاپیره ګاونډیان او داسې نور کلیوال هم پوهیدل. باور وکه مونږ به په مثالونو کې یادیدلو. زمونږ جوړه خاص بلل کیده. هغې به چې د راتګ لپاره بانه پیدا نشوه کړای بیا به زمونږ کور ته په دیوال را چپه وه. او رښتیا دې کوټه کې د لونګو بوی زیات دی زما د لونګو بوی خوښیده هغې به همیشه په سینه پاس لونګ ګرځول، د زلفو په کمځو کی یې هم نغښتي ول. هغې لیونۍ زما له هر عادت سره مینه لرله زما خوښیده چې هغه راته داسې مخامخ کیني لکه ته چې ناسته یې او اتفاق ته وګوره زما سور رنګ خوښیده او دا کوټه له سور رنګ نه ډکه ده. هاهاها دې سره خندا ونیو خندا کې یې غږ ورک شو ورسته بدلون سره واریدل شو دواړو سلګی وهلې یو بل ته مخامخ خو وخت یې تر منځ داسې غرونه درولې و چې ړنګیدل یې د انسانانو نه د دیوانو کار وه دوی فکر کاوه ګوندې مونږ سره ټوله نړۍ خفه ده خو داسې نه وه یواځې تری قسمت په ځنګ و خو که خبرې یې کولای شوې ویلي به یې وو ورته:

ستا مینه ستا په وړانـــــدې تاته ناستـــــه

ورشه تاؤ کړه ترینه غبرګ دواړه لاسونه

یو خدای ړوند کړی و خو چې بله بینا وه هغې غږ نه کاوه.

جینې په مخ دواړه لاسونه کیښودل ډیر زړه یې وکه چې ور منده کړه غیږ کې یې ونیسي ورته ووایي چې:

هغه لیونۍ زه یم.

ما پسې ستړیه!

دمه شه زما غیږ کې،

سلګی مه وهه زما درسره زړه چوي.

خو داسې نه کیده. نیغه پورته شوه، بلې کوټې ته لاړه، خوله کې یې غوټه څادر کیښود، ښه یې وژړل. تیر وختونه یې ذهن کې تاویدل. پښې یې وترپولې، څو سوکان یې ځمکې ته ورکړل، پلار ته یې د ښیرا لپاره لاسونه پورته کړل خو ادا ترې هم نه کیده. له خولې یې صرف یوه جمله بار بار وتله « **ولې پلاره؟** »

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان يې راټول کړ، له د چايو ډک ترموز يې سره د بورې او ډوډۍ راواخیست، واپس د اسد خواته لاړه. پياله يې ډکه کړه، په پتنوس کې يې د ډوډۍ تر څنګ کیښوده. اسد ته يې مخامخ په فرش نږدې کړه ،هغه يې په لیدلو حیران شو. پوښتنه يې وکړه:

-ته څه پوهيږې چې زه له خوړ چاې سره ډوډۍ خورم؟

له جینۍ نه لار ختا شوه.

ـ اغه! دغه! اغه !دد دلته چې څوک راځي، مونږ ورته داسې چاې ورکو تته لکه چې په اول ځل راغلی يې؟

اسد خبرې سره بيرته دمه شو. حيرانتيا يې ختمه شوه.

ـ هو اول ځل دی او دا هم په اول ګورم چې تاسې داسې میلمستيا هم ورکوئ!

جینۍ د پاتې کیسې غوښتنه وکړه او د اوريدو لپاره يې ځان جوړ کړ.

پيالې نه ګرم تپونه ختل، د اسد يې بره مخ و هله پاتې کیسه يې راواخیسته:

-هسې دا کیسه خو پوره ناول دی زه هم دلته ډير وخت نشم پاتې کیدلی. ستاسې د رزق مخه نیولې کیږي. لنډه يې وایم د ښار نه مې دوه ملګري راغلي وو، مازيګر سره د خوړ په غاړه ناست وم يو بل ګاوندی کې چې زما له هر رازه خبر وه ساه او تیګاه مخې ته ودريد، بې له سلامه يې راته وويل:

-اسده ته بې غمه ناست يې او هلته يې ستا مینه کوژده کړه!

دې کس به نور څه هم ويلې و خو زه په ځان نه وم پوی شوی چې په هوش کې شوم سیروم مې لاس ته تير و ما يې پیپ په شرق له لاسه جدا کړ. ملګرو نیولی خو زه نه پاتې کیدم. له دواخانې مې ډير مزل کړی و. غوښتل مې چې د جینۍ پلار وولم خو دا مې احماقانه فیصله وه. ما زور واهه چې يو څو کلکې څپيړې مې مخ ته ونیول شوې. ایله مې پام واوښت. هماغه د ښار ملګری جواد وه. بیا يې کینولم او نصیحت يې راته شروع کړ. رښتيا هم اوبه له ورخه تيرې وې. زما مرکه پرې يوه سهار وه. بل ماښام خو غريبۍ مې مخه نیولې وه .خو څو ورځې ورسته پوهه شوم چې د ښار کوم مالداره کس پرې مرکه کړې او بې له دې چې معلومات وکړي، د پیسو په بدل کې يې ورکړې. له واده يوه نیمه میاشت پس د هغې مالداره کس درک ونه لږيده، کور يې هم بدل کړی و خو پلار او وروڼو

(c) ketabton.com: The Digital Library

يي پرې پيسې اخيستې وې. بيا يې د مظلومې لور پانه وا نه ړوله خو ربنتيا ده چې

زوی د ادم زنده باد

لور د حوا په هـوا

افتخار په شاعرۍ کې ډير ښه غرېږي. دلته پلاران فکر کوي چې لور د خزان د ونې هاغه سپکه پانه ده چې باد هر خوا يوړه پروا نه کوي. دلته زوی ډير محترم دی خو « لور يا د کور ده يا د ګور » زر افسوس په دې متل د پښتنو.

کيسه راتولوم هغه چې هر چيرې وي خوشحاله دې اوسي او زه داده يم چې د زوی نوم به يې اسد وي. يوه خبره بله چې زه يې له ډير وخت خوب کې وينم. هميشه اوبو اخيستې وي خو ماته نه ښکاري خو بيګا چې راته ښکاره شوه ما ورته کتل خو لاس مې نه ور کاوه نه پوهيږم چې هغې سره څه روان دي؟ له سترګو اوښکه پياله کې ولويده کوټه په يو ځاځکي بيا خاموشي ونيوه خو ادا خاموشي په سلګيو ماتيدله دوه مين سره يو بل ته ژاړي. وخت هم عجيبه کاني کولې ملاقات يې د مينو داسې ځای ته راوست چې بايد نه وی شوي خو د پلار بې پروايي د لور اينده داسې جوړه کړې وه چې خپل عاشق ته يې له شرمه ځان نشو معرفي کولی.

اسد پورته شو.

- هسې راسره ژاړې ته زما څه يې بايد په خپل قسمت وژاړې چې د داسې ديرې ميلمنه کړې يې باور وکړه له زړه درته خفه يم خو له وسې مې نه ده پوره چې ودې باسم. ما هميشه د رنديو له خولې کيسې ناولونه لوستي خو نن درته ما کيسه وکړه جالبه ده کنه ده؟ ههها بايد تا واورو خو ښښنه غواړم ستاسې وخت نشم نيولی زه څمه اجازه راکړئ.

جينۍ را ولاړيدو کې وه چې ويې ويل:

د رنديو کيسې واقعي چې دردونکې وي خو **که ما درته خپله کيسه وکړه له ښځو به دی ساه وخيجي.**

اسد دا خبره دومره زړه ته ونه ليږله او نه پرې پوهه شو خو جواب کې يې ورته وويل

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ الله ﷻ دې له دې سپک بازاره ازادي په نصیب کړه.

تاو شو دروازې ته، جینۍ پسې غږ کړ:

ـ دلته خو چې هر کس راغلی بیرته تګ کې د موبایل نمبر غواړي خو تا ونه غوښت .کیږي چې زما نمبر ولیکې؟ هیله ده سوال درته کوم.

زړه یې بیا را ډک شو...

ـ بښنه غواړم ما سر کې وویل د ملګرو لخوا مجبور شوم چې راغلم هسې نه خولې نه مې درته داسې څه ووځي چې خفه شې!

له دې سره یې ور خلاص کړ دا چې بوټان په پښو کړي یو لاس یې د دروازې بیخ کې او په بل لاس یې بوټ پښې ته جوړواه، جینۍ پرې بیا غږ وکړ. اسد پسې بره وکتل د جینۍ شاته الماری کې یې په تصویر سترګې ولږیدې!

دروازه خپله بندیدو کې وه چې د ګوتې نوک یې ترې ونیو یو اخ یې له خولې ووته جینۍ را منډه کړه چې ګوتې یې وترې خو د اسد پام هاغه نیم تصویر ته و چې پوره نه ښکاریده کوشش یې کاوه چې تصویر پوره ووینې زړه کې یې څه ټکه لویدلې وه. جینۍ د ځادر پیڅکه وشلوله، په ځان پوهه نه وه چې تمبوزک یې خلاص شوی و. د اسد زخمي ګوتې نه تاوه وه تر څو ویې تړي هغې پرې غږ وکړه :

-څه کوې!؟

جینۍ چې سترګې پورته کولې، نیم ځادر یې پښې لاندې نیول شوی وو. اسد پوی شو چې ځادر یې له مخه لویدلی. جینۍ سر راپورته کړ خو اسد ترې مخ واړو او

دا یې دروازې کې همداسې پریښوده .خلاص مخ یې پسې کتل چې د کور لویې دروازې خواته په داسې حال کې روان دی چې وینه یې له ګوتې څاڅي. ملګرو ته یې چیغه کړه. ملګری یې سره د هغې کس چې د جینۍ خاوند و، را ووتل. اسد پسې بهر په وتو کې وو چې د جینۍ خاوند غږ کړ:

-نبیلې! وه نبیلۍ! لکه چې ګاک دې بیا ځانته نه دی پرینښۍ ها؟ زه به تاسره ګورم

اسد د نبیلې د نوم اوریدو سره ټول څه چې یې لیدلي وو، په ذهن کې تتې څپې والې. هاغه د لونګو بوی، سور رنګ، د جینۍ ناسته، د منو کلک ست، د چایو

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره وچه ډوډۍ او په تېره هاغه نیم تصویر. موده ورسته یې د نبیلې نوم واورید هغه خبره یې ورته یاده شوه:

-(که ما درته خپله کیسه وکړه له پېښو به دې ساه وخیجي) غوښتل یې په کور بیرته رامنده کړي خو د بدن غړي یې سست شول، له پښو یې ساه والوته. عصمت وویل:

ونیسه لاس یې زخمي شوی .بې هوشه شو. جواد په شاه تر موټره یوړ، سیده یې تر عمومي لنډ هسپتاله ورساوه. عاجل واټ کې یې داخل کړ. دواړه ملګري ورته اوتر اوتر کیدل. پنځلس دقیقې ووتې، اسد په هوش کې رانغی. جواد عصمت په اوږه وټپاوه:

-دیخوا وګوره!

عصمت سر راپورته کړ په څنګ یې وکتل ربنتیا هم حالت ډیر عجیب وو، ویې لیدل چې شیبه مخکې چاسره ناست و په وینو ککړ په تزکیره کې یې یوه زنانه اچولې، عاجل خونې ته را داخل کړه خو نبیلې ساه ورکړه. پولیس یې تر څنګ نږدې را ورسیدل. سړی یې د جینۍ په قتل ونیو.

خو په دې راز یواځې اسد پوهیده چې قاتل د نبیلې خاوند نه، نبیله خپله ده!

خو حقیقت دا دې چې د نبیلې قاتلان پلار او ورونه وو.

پای / ایران / شهریار

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library